

AMÉLIE NOTHOMB

Uimire și cutremur

Traducere din limba franceză
de Dragoș Bobu

POLIROM
2022

Amélie Nothomb, *Stupeur et tremblements*

Copyright © Éditions Albin Michel – Paris 1999

© 2002, 2006, 2022 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © OchivisPictures/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

NOTHOMB, AMÉLIE

Uimire și cutremur / Amélie Nothomb; trad. din lb. franceză de Dragoș Bobu. – Iași: Polirom, 2022

ISBN: 978-973-46-9003-9

I. Bobu, Dragoș (trad.)

821.133.1

Printed in ROMANIA

— Fubuki ar fi incapabilă de așa ceva!
Domnul Tenshi se mulțumi să ofteze din nou.

— De ce ar fi comis o asemenea faptă?
am continuat. Vă detestă?

— A, nu. Nu împotriva mea a făcut-o.
În definitiv, povestea asta vă face mai mult rău dumneavoastră decît mie. Eu unul n-am pierdut nimic. Dumneavoastră însă vă pierdeți astfel șansele de promovare pentru mult, foarte mult timp de-acum încolo.

— Zău că nu mai înțeleg! Mi-a dat mereu dovezi de prietenie.

— Da. Cîtă vreme sarcinile dumneavoastră constau în a da înainte calendarele și a fotocopia regulamentul clubului de golf.

— Era totuși neverosimil ca eu să-i iau locul!

— Într-adevăr. Nu s-a temut nicio-dată de asta.

— Și-atunci de ce m-a denunțat? Cu ce o deranja ca eu să lucrez pentru dumneavoastră?

— Domnișoara Mori a suferit ani de zile pentru a obține postul pe care-l are astăzi. Probabil că i s-a părut intolerabil ca dumneavoastră să accedeți la

o asemenea promovare după zece săptămîni în compania Yumimoto.

— Nu pot să cred. Ar fi prea josnic din partea ei.

— Tot ce pot să vă spun este că ea a suferit într-adevăr mult, mult de tot în timpul primilor ani pe care i-a petrecut aici.

— Și de-acuma vrea ca eu să îndur aceeași soartă! E prea jalnic! Trebuie să-i vorbesc.

— Chiar credeți?

— Bine înțeles. Cum vreți să se aranjeze lucrurile dacă nu vorbim?

— Adineauri i-ați vorbit domnului Omochi, în vreme ce el ne făcea albie de porci. Aveți impresia că, în felul ăsta, lucrurile s-au aranjat?

— Sigur e că dacă nu vorbim nu există nici o șansă de a rezolva problema.

— Ce mi se pare mie și mai sigur e că dacă vorbim există riscuri serioase de a agrava situația.

— Fiți liniștit, n-am să vă amestec în poveștile astea. Trebuie să vorbesc însă cu Fubuki. Altfel, o să mă ia cu dureri de măsele.

Domnișoara Mori primi propunerea mea cu un aer de curtoazie mirată. Mă

urmă. Sala de ședințe era goală. Ne-am instalat acolo.

Am început cu o voce blîndă și calmă:
— Credeam că sîntem prietene. Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegeți?

— O să tăgăduiți că m-ați denunțat?

— N-am nimic de tăgăduit. Am aplicat regulamentul.

— Regulamentul e mai important pentru dumneavoastră decît prietenia?

— Prietenia e o vorbă foarte mare. Aș spune mai degrabă „relații bune între colege“. Profera aceste fraze oribile cu un calm ingenuu și afabil.

— Înțeleg. Credeți că vom rămîne în relații la fel de bune, ca urmare a atitudinii dumneavoastră?

— Dacă vă scuzați, n-am să vă port pică.

— Nu vă lipsește umorul, Fubuki.

— Extraordinar! Vă comportați ca și cum dumneavoastră ați fi cea ofensată, cînd de fapt ați comis o greșeală gravă.

Am avut proasta inspirație să rostesc o replică eficace:

— Curios. Credeam că japonezii sînt altfel decît chinezii.

Mă privi fără să înțeleagă. Am reluat:

— Da. Delațiunea era prețuită la chinezi și înainte de venirea comunismului. Pînă și în zilele noastre, chinezii din Singapore, de exemplu, își încurajează copiii să-și denunțe tovarășii de joacă. Credeam că japonezii au simțul onoarei.

În mod sigur, o jignisem, ceea ce constituia o eroare de strategie.

Zîmbi:

— Vă credeți în măsură să-mi dați lecții de morală?

— După părerea dumneavoastră, Fubuki, de ce am vrut să vă vorbesc?

— Din inconștiență.

— Nu puteți să vă închipuiți că din dorință de împăcare?

— Fie. Scuzați-vă și vom fi împăcate.

Am oftat:

— Sînteți inteligentă și fină. De ce vă prefaceți că n-ați înțeles?

— Nu vă dați atîta importanță. Sînteți foarte ușor de intuit.

— Cu atît mai bine. În cazul ăsta, îmi înțelegeți indignarea.

— O înțeleg și o dezaprob. Eu sînt cea care are motive să fie indignată de atitudinea dumneavoastră. Ați umblat cu tertipuri după o promovare la care nu aveți nici un drept.

— Să zicem. Nu aveam dreptul. Concret însă, cum vă putea afecta asta? Șansa mea nu v-ar fi lezat în nici o privință.

— Am douăzeci și nouă de ani, dumneavoastră – douăzeci și doi. Am postul ăsta de anul trecut. M-am luptat ani de zile pentru el. Iar dumneavoastră vă închipuiați că o să obțineți un grad echivalent în câteva săptămîni?

— Asta era deci! Aveți nevoie ca eu să sufăr. Nu suportați șansa celorlalți. E pueril!

Chicoti disprețuitor:

— Dar să vă agravați cazul așa cum o faceți vi se pare o dovadă de maturitate? Vă sînt șefă. Credeți că aveți dreptul să-mi vorbiți cu atîta grosolanie?

— Sînteți șefa mea, așa-i. N-am nici un drept, știu. Dar voiam să știți cît sînt de dezamăgită. Vă stimam atît de mult!

Rîse elegant:

— Eu nu sînt dezamăgită. Nu vă stimam.

A doua zi dimineață, cînd am ajuns la Yumimoto, domnișoara Mori mă anunță care era noul meu post:

— Nu vă schimbați sectorul, pentru că veți lucra chiar aici, la contabilitate.

Îmi veni să rîd:

— Contabilă, eu? De ce nu trapezistă?

— Contabilă ar fi un cuvînt prea mare.

Nu vă cred în stare să fiți contabilă, zise, cu un zîmbet compătimitor.

Îmi arată un sertar mare în care erau îngrămădite facturile din ultimele săptămîni. Îmi indică apoi un dulap în care erau aranjate niște registre enorme, fiecare purtînd sigla unuia dintre cele unsprezece sectoare ale companiei Yumimoto.

— Veți avea o sarcină cît se poate de simplă și deci exact pe măsura puterilor dumneavoastră, îmi explică ea cu un aer pedagogic. Mai întîi, va trebui să sortați facturile din punct de vedere cronologic. După aceea veți stabili cărui sector îi aparține fiecare din ele. S-o luăm de exemplu pe asta: unsprezece milioane pentru șvaițerul finlandez – ia te uită, ce întîmplare amuzantă, e chiar sectorul de produse lactate. Luați registrul DP și copiați, pe coloanele corespunzătoare, data, numele companiei și suma totală. După ce facturile sînt clasate și înregistrate, le puneți în sertarul ăsta.

Trebuia să recunoști că nu era greu. Mi-am manifestat uimirea: